

thi man kan jo egentlig ikke hæmme om, hvorvidt det var af den Grund, at det  erede Thing vedtog at nedsætte et Udvalg — h ist s ndsynligt ifølge denne Udtalelse, at der blev neds t et Udvalg i Sagen. Dette Udvalg har imidlertid paa Grund af alle de mange store og vigtige Lovforslag, der ligge for, og det meget Arbejde, som dermed er forbundet, ikke havt Tid til at beskæftige sig med dette Lovforslag, og Udvalgets Flertal har derfor ved nærmere Overveielse i Udvalget fundet, at det vilde være det S nsigtsm ssigste at standse Sagen, afventende en bedre Tid for denne som for flere andre af de Reformere, der foreligge. Det er efter denne Overveielse, at Udvalgets Flertal, det hele Udvalg paa eet Medlem nær, stiller et Forslag til det  erede Thing om at ende Sagen med en motiveret Dagsorden. Man kunde maaske spørge, hvorfor man ikke vil vedtage Forslaget i den Skikelse, som det nu har, og lade det gaa videre; men det er Udvalgets Flertals Mening, at der ikke kan tænkes paa at faae Landsthinget til at tiltræde dette Lovforslag, saalænge Ministeriet er imod det. Naar Ministeriet nemlig træder op imod det i det andet Thing, have vi intetsomhelst Haab om, at det der vil lykkes at faae Lovforslaget bragt igjennem, og vi have derfor ment at ville forstaae saavel Folkethinget som Landsthinget for at anvende mere Tid paa dette Lovforslag under det Ministerium, som for Dieblisset bestaar, og som vi antage, er den egentlige Hindring for Lovforslagets Gjennemførelse. Vi foreslaa derfor en Dagsorden, hvori det udtales, at Flertallet ikke tror at kunne faae nærværende Lovforslag gennemført i en tilfredsstillende Skikelse, saalænge det nærværende Ministerium bestaar, og det er denne Dagsorden, som jeg har den  re herved at anbefale det  erede Thing til Vedtagelse.

Ansvar: Den Gang, jeg skrev min Mindretalsindstilling, forelaa Dagsordenen ikke for mig i sin nærværende Form, idet det jo var efter et kort M de, at Betænkningen blev affattet. Den lød nemlig paa, at det nærværende Forslag ikke kunde ventes gennemført, saalænge det nærværende Ministerium vedblev at være i sin Stilling. Jeg kan imidlertid ligesaa lidt tiltræde Forslaget i dets nærværende Skikelse, men min Motivering vilde da være bleven lidt anderledes. Jeg nærer nemlig den bestemte Overbevisning, at det med det nærværende Ministerium vil kunne lykkes at gennemføre en Pensionslov i en tilfredsstillende Form. Det  erede Thing vil altsaa se, at jeg ikke kan tiltræde den Motivering, som nu er givet. Jeg skal imidlertid ikke komme videre ind paa Sagens Realitet; jeg har udtalt mig tilstrækkelig i Betænkningen, men jeg skal dog, da den  erede Ordforer for Flertallet har givet Lovforslaget Karakter af moderat, sige, at hos mig faar det Karakter af umoderat.

Minestad: Jeg er ikke ganske kommen til det samme Resultat som den  erede foregaaende Tale. L ertimod er jeg tilb elig til at stemme for den foreliggende Dagsorden. Dagsordenen lyder jo paa, at Lovforslaget ikke kan gennemføres i en tilfredsstillende Skikelse, saalænge det nærværende Ministerium bestaar. Nu er det vistnok noget uklart, hvad der menes med „tilfredsstillende Skikelse“. Det Gnest, som er tydeligt, er det, at der ikke menes en for det nærværende Ministerium tilfredsstillende Skikelse. Det fremgaa tydeligt af Konteksten; men for hvem det i Dvrigt er ment, at skulle være tilfredsstillende, om for Pensionisterne eller for Statskassen, eller hvem, fremgaaer ikke klart af Ordene. Jeg tror imidlertid ikke at feile, navnlig efterat jeg har hørt den  erede Ordforers Foredrag, naar jeg antager, at der er ment en for Forslagsstillerne tilfredsstillende Skikelse, og naar saa er, finder jeg, at hvad der staar i Forslaget i og for sig, vistnok er rimeligt og rigtigt. Hvem der n ie har fulgt denne Sags Gang i de foregaaende Aar, vil have set, hvor overmaade vanskeligt det er at tilfredsstille de  erede Forslagsstillere; de have ikke engang været istand til at tilfredsstille sig selv; thi hver Gang de ere fremkomne med Lovforslaget, og dette har mødt Modstand i det andet Thing eller hos Regjeringen, have Forslagsstillerne bestandig udvidet deres Fordringer og sagt, at de maatte se at finde paa noget Nyt, hvorved de yderligere fjernede sig fra den Maade, hvorpaa de først havde taget Sagen. Dette har ogsaa gjentaget sig i indværende Samling. Efter at Forslagsstillerne havde bragt Forslaget frem i en Skikelse, der var i høiere Grad afvigende fra den nuggjeldende Pensionslov end i tidligere Samlinger, og havde erklæret sig tilfredse dermed, fandt de sig, efterat Finansministeren ikke vilde gaa ind derpaa, dog ikke tilfredsstillende, men antydede, at de gennem et Udvalg vilde søge at fjerne sig endnu mere fra det Standpunkt, som Landsthinget og Ministeriet stode paa. Det vilde nu nok have været korrektere, om Forslaget havde været affattet paa en lidt anden Maade, og jeg havde tænkt paa ved Hjælp af et Endringsforslag at tilveiebringe en s g korrektere Affattelse. Men paa Grund af den Hurtighed, hvormed Sagen er bleven fremmet, er jeg kommen for s lde. Jeg vilde have foreslaaet at ombytte „det nærværende Ministerium“ med Ordet „Landsthinget“ eller i alt Fald sat „Landsthinget og“ foran. Det er nu for s lde, men jeg tænker ogsaa, at Forslaget, som det nu foreligger, ikke kan vække nogen Betænkelighed. Ogsaa jeg har nemlig den Lillid til det nærværende Ministerium, at det ikke let vil kunne slutte sig til noget Pensionslovforslag, der tilfredsstillende de  erede Forslagsstilleres bestandig videre og videre gaaende Fordringer, og som Udtryk for denne Lillid agter jeg at stemme for dette Forslag.